

NS-Kampskrig

#215

3 / 2025 (136)

Alfred Kotz

Kommando og lydighed Ord til Hitlers soldater

Del 1

Forord til 1st - 13th Udgave (oprindeligt udgivet 1934)

Tiden med den flammende stålstorm i side. Hvor granaterne sprang, var der ingen, som ikke helt tilhørte os. Den, der havde lyst til og mulighed for at unddrage sig pligten, fordi han var fej, var ikke længere blandt os.

Kammerater, jeg ved, at I længes efter, at alt skal gå fremad. I ønsker ikke, at nogen skal marchere i vores rækker, som forfalsker vores fællesskab. I længes efter det, vi engang havde i kompagniet: et stykke hjem, et stykke hjemland. Du længes efter en kompagnichef af samme type som frontofficeren. Og man frygter, at der stille og roligt og ubemærket sniger sig noget ind, som ikke er i overensstemmelse med vores essens; man frygter, at det en dag er der og

Første Verdenskrig havde en god

ikke kan viskes ud. Du er bekymret for, at vi måske ikke beholder det, vi havde, da det gik dårligt. Du er bekymret for, at vi måske ikke bevarer det, vi opnåede med stor indsats under Hitlers sejrige fane.

Tiden med den aftagende røde flod havde også en god side. Vi vidste alle, hvad vi skulle mene om hinanden. Også her var der ingen, som ikke helt tilhørte os.

Hvor længe er det egentlig siden, vi stod på samme sted i fem timer i den store Tennishalle for at se vores Fører, som gik fra mand til mand og så hver enkelt i øjnene? Magthaverne havde tvunget kammeraterne til at tage støvlerne af, fordi de var en fare for staten. Men kammeraterne gav ikke op. De stod barfodet, selv om det var vinter. Vi måtte skjule vores blå kasketter, fordi de blev betragtet som en "uniform" og var forbudt. Udenfor var der politi, masser af politi. Indenfor var der enorme, tætpakkede kolonner af tavse, trofaste mænd. Sulten tvang mængden en mand i knæ, men han gik ikke sin vej, medmindre lægerne bar ham væk. Alle hjerter bankede som ét. Der var ingen "hvis'er og men'er".

Hvad sagde Adolf Hitler til os dengang? "Mine kammerater, én ting ved jeg med sikkerhed: Der er ingen kujon blandt jer!" Det var velsignede timer på trods af ubehaget. Vi vidste, at alle, der stod der, hørte sammen i livet og i døden.

Kammerater, nu er I fyldt med håb om, at det bliver ved med at være sådan. Det skal det, og det bliver det, hvis vi står sammen i frontens ånd. Vi skal simpelthen passe på sammen, hver på sin plads.

Manden ved fronten frygtede ikke så meget døden som livets falskhed: forstillelse, uforskammethed, indbildskhed og arrogance. Krigeren, der træder til side, når han har gjort sin del, skjuler alt for let pralhalsen, så snart faren er drevet over. I 1918 sad vi stadig i bunkerne. Utilstrækkeligheden bagfra bragte det, der var blevet uundgåeligt. Alt det sidder stadig i vores knogler. Vi mærker straks den gamle frygt og den gamle mistillid, så snart noget uægte bliver synligt.

Men der er stor forskel på tiderne.

November 1918: Vi stod foran fremkomsten af den giftige blomst af partier og korruption. Således begyndte statens, folkets og nationens forfald. Og - der manglede en leder.

Januar 1933: Vi oplevede begyndelsen til enden på partisystemet. Korruption og profitjagt ophørte pludselig. Staten skabte et solidt fundament for reformationen af folk og nation. Det bedste tegn på forskellen mellem årene med elendighed og den nye fremgang er vores Fører.

Vi konstaterer: Fronten er god, for vi ved selv, hvem vi er, og hvad der foregår, og ledelsen er god. Hvis der er noget, der skal korrigeres mellem disse poler, så vil Føreren mestre det, ligesom han mestrede splittelse og dovenskab. Den største opgave er fuldført. Vi ser stadig på Adolf Hitler med fuld tillid, altid og overalt klar til at hjælpe med fuld indsats for at afslutte hans enorme arbejde og igen og igen at

sikre og forsvare dette arbejde med vores liv.

Denne kendsgerning er uforanderlig. Lad os nu gøre os klart, hvad der skal gøres, for at den endelige sejr ikke bliver unødigt dyr. Vi forstår hinanden hurtigt, når jeg blot beskriver Føreren væsen - ting, som I allerede så ofte selv har følt og tænkt. Det, jeg fortæller, er indlysende sandheder, men det er stadig ikke alle, der kender dem.

Forord til den 14th udgave

"Leadership and Following" blev ikke skrevet med den hensigt at være noget nyt. Et seriøst arbejde havde allerede banet vejen. Det første udkast afspejlede træningslektionerne for underofficerer i min gren af tjenesten. Vores "revolutionære aktiviteter" var faktisk ikke andet end beviset på overlegenhed over for fjenden: renere, mere modig og stærk i vores tro på Tyskland, på Adolf Hitler og hans mission. Undervejs var mange ting hårde og ubeskriveligt vanskelige for os, men hvad der end var vanskeligt for os, blev det altid lettere, når vi så på Føreren. Han var og forblev, altid og overalt, et enestående eksempel for os. Det, vi udholdt, var intet i sammenligning med den byrde, som denne mand mestrerede. Den, der stod ved hans side, som delte ofre og farer med os, var en kammerat i livet og i døden: Han var en Hitler-soldat.

Føreren styrke vandt igen og igen nye tilhængere - fra fjenden eller fra dem, der havde været ligeglade. Antallet af Hitlersoldater voksede og voksede, indtil solen endelig skinnede på den dag, hvor ikke bare vores lille gruppe af tyskere var Hitlersoldater, men hele det tyske folk.

"Leadership and Following" behøver dog ikke at ændre titel af den grund. Dette værk henvender sig fortsat til Hitlers soldater. For vi er alle soldater, arbejdsoldater eller våbensoldater. I dag er ingen anstændig tysker en undtagelse. Vi ønsker alle at være soldater, oprejste som soldater, ægte og klare, hæderlige og ridderlige, hårde om nødvendigt, hensynsfulde og kammeratlige indbyrdes og tro mod Tyskland til døden.

Løbende succeser er ikke tilfældige. De udspringer udelukkende af karakterens værdier, af flid og opofrelse. At skabe disse værdier er målet med uddannelse. Succeser opnået af helheden er også succeser for medlemmerne. Derfor er medlemmerne forpligtet til at underkaste sig denne uddannelse.

Eksemplerne i "Ledelse og efterfølgelse" peger næsten altid ind i soldaternes verden, fordi pligt og opofrelse finder deres højeste krav der. De gælder naturligvis for alle andre tyskere, for fabrikschefen såvel som for arbejderen, for den lærde såvel som for den studerende, for lærer og elev, for mor og barn. En ting

er sikkert: Uanset hvad vi gør, er det altid kun en svag tak til de mænd, der blødte og gav alt for os.

Da jeg i løbet af kamptiden på opfordring af mine kammerater skrev et kort udkast til denne instruktion, skrev jeg med vilje ikke alt, hvad jeg havde sagt, ned, så læseren kunne få plads til at videreudvikle hovedtankerne. I denne nye udgave har jeg bevidst udfyldt nogle af disse huller, fordi "Leadership and Following" nu har en meget bredere opgave og ikke længere kun er en klassevejledning, men meget ofte blot bliver læst. Det er ikke ment som et angreb på den gamle skik med at læse højt, for det talte ord er bedre end det læste ord. Selv i den nuværende form er der plads nok til en individuel præsentationsstil. Nøglepunkterne forbliver uændrede; de tilbyder nok materiale til den, der søger det.

Billedet af nutiden er som en mosaik, hvis lyse polering ikke fornægter mørkefarvede sten. De minder os om, hvad der stadig mangler at blive gjort. Fortiden bærer præg af en mægtig, heroisk tid. Det er vores opgave at vise os værdige til det; det er vores pligt at bruge al vores styrke til at imødekomme fremtidens behov.

Det er vigtigt, at våbnet er af højeste kvalitet; endnu vigtigere er det, at den bedste mand betjener våbnet; det vigtigste er dog folkets uforgængelige sammenhold, hvis sønner ikke kun er de bedste soldater, men også de bedste arbejdere, som står bag soldaterne.

Til det højeste menneske hører det højeste på jorden: lederskab og herredømme. Den bedste bør altid lede. Det er skidt, når det er anderledes; det ved vi af bitter erfaring. Hver enkelt skal anvende sine bedste værdier for Førerens vilje. Men disse værdier falder ikke ned fra himlen til nogen af os. De skal opnås og fortjenes. Vi er ikke supermænd. Hvis vi vil være de bedste - og det skal vi være af taknemmelighed over for dem, der er efterladt i fjendens jord - så må vi med glæde tage imod den anstrengelse, som uddannelse, træning og videreuddannelse kræver, så vi, når vi skal lede, leder rigtigt, og så vi trygt følger, når vi hører til blandt de følgende.

Korrekt ledelse og korrekt efterfølgelse har fået et evigt monument af iton-tiden: de levendes og de dødes heroiske ære.

Tyskland

Vi beskæftiger os med Tyskland, altid med Tyskland. Det skal forankres og siges igen og igen. Ellers risikerer vi - under presset fra personlige bekymringer - at være mindre opmærksomme på den store idé eller endda at glemme, at den enkelte er en del af helheden, at hans liv kun bliver et liv, når det bliver en del af den

højere helhed af art og sprog, af følelse og tanke, af folkets fortid, nutid og fremtid.

En oplevelse, som oprindeligt virkede meget triviel, optager mig stadig. For mange år siden tog jeg på en søndagsudflugt med min dreng. Den korte togtur gjorde et så dybt indtryk på den lille fyr, at han spurgte mig i Tegel: "Er vi stadig i Tyskland?" Først grinede vi af det. Men så gik det op for mig, at barnet ikke fortjente at blive grinet af på grund af dette spørgsmål. Tværtimod! Han var begyndt at danne sig et begreb om Tyskland. Jeg har mødt folkekammerater, som aldrig i deres liv har forladt deres landsby. Mange af vores storbybørn er det samme. Selv mange af os, der har kæmpet for Stor-Tyskland, er forblevet ret provinsielle.

Det er svært at frigøre sig fra det provinsielles bånd. Alle ser i første omgang verden ud fra det perspektiv, der dannes af oprindelse, sociale omstændigheder, intellektuelt niveau og erhverv. Aviser og radio har helt sikkert været med til at skabe forandring, men vores forestillinger om Tyskland bliver nødvendigvis igen og igen forvrænget af lokalpatriotisme, hvis ikke af mistillid og jalousi.

De positive resultater kan endnu ikke måles ud fra det faktum, at tyskerne nu får vist Tyskland, at tyske arbejdere, hvis løn aldrig før har gjort det muligt at rejse, nu kan se, hvordan tyskerne lever i andre provinser. Det er ikke kun styrke gennem glæde, men også styrke gennem viden om, at vores landsby, vores by ikke alene er Tyskland, at vi har et fædreland, der er stort og fantastisk smukt, og at vi er sønner og døtre af et enkelt, robust, flittigt og ambitiøst folk.

De store begivenheder i nutiden har fuldt ud vist de tyske mænd, der står som soldater ved korsvejen af historisk transformation, hjemlandets essens og natur. Selv i det fjerne kan de foretage utallige sammenligninger. De vil opdage, at dette land er smukt. Eller at naturen velsignede en region endnu mere, fordi der er to høstår hvert år, og de vil se, at hver person elsker sit hjemland og anser det for at være smukt, selv om det er så goldt.

Bare denne tanke, kærlighed til fædrelandet, viser allerede det rigtige perspektiv. Den tyske soldat lærer ikke kun fra bøger. Han ser med egne øjne monumenterne over hele nationers storhed og fald. Han lærer de stolte, pletfrit rene mennesker i nord at kende, og han ser i andre lande, at store nationer hverken har styrke eller vilje til at rejse sig fra deres fattigdom.

Den levende racemæssige, kulturelle og sociale historie omgiver konstant krigeren i fremmede lande. Han ved, at han spiller en rolle i en enorm transformation, som er uden fortilfælde i verdenshistorien. Men hans tanker vender altid tilbage til Tyskland, som han med rette er stolt af i sammenligning. Nu er det let for ham at omfavne det ædle og rene. Og han ved, at det værdifulde ikke kun skal bevares, men at den dybere mening med livet ligger i den endeløse kamp for det bedre,

søgningen efter det smukkeste, opfyldelsen af det mere ædle.

Han ved, hvor nødvendige sådanne overvejelser om Tyskland er. Det viser sig med det samme, når du spørger en af dine følgere, som arbejder for Tyskland derhjemme, hvilke tanker han har om begrebet Tyskland. Prøv dig frem! Hjælp fyren ved at antyde svarene på dine spørgsmål gennem nye formuleringer. Ofte kan det kun være en antydning. Men selv dette giver nok materiale til eftertanke og uddannelse. Du har ikke tid til en dybtgående præsentation.

Men din opmuntring opnår det værdifulde resultat, at du leder din kammerat til de kilder, han alt for let overser, fordi de er for tæt på hans vej.

Eksempler

Et spørgsmål: Er Tyskland det, der vises på et kort med en farvet kant?

Svar på spørgsmålet: Holdt du op med at betragte Saar som en del af Tyskland, da grænserne på et kort var anderledes, end de er i dag? Var det anderledes med Østrig, Sudeterland og Danzig?

Et spørgsmål: Er landskaberne, byerne, landsbyerne, floderne, broerne, monumenterne og alt andet, der er synligt inden for disse grænser, Tyskland?

Svar på spørgsmålet: Sejler tyske skibe ikke på fremmede have? Forkynder de teknologiske landvindinger ikke over hele verden tysk dygtighed, tysk ånd og tysk arbejdsomhed?

Spørgsmål: Er mennesker af tysk art og med tysk sprog inden for Tysklands grænser Tyskland?

Svar på spørgsmålet: Tilhører vores landsmænd, som lever blandt fremmede folkeslag, ikke os, Tyskland?

Spørgsmål: Og hvis vi nu samler alt, hvad der tilhører os, og det tyske folk, uanset hvor de bor, er det så alt sammen Tyskland?

Svar på spørgsmålet: Tilhører det ikke Tyskland, som er af tysk oprindelse, det, som engang var, alt det, som opstår i og omkring Tyskland i uafbrudt kamp, og som historien beretter så meget om, som advarer og forpligter?

Spørgsmål: Er Tyskland nutidens tyske folk, det folk, der lever og arbejder i dag?

Svar på spørgsmålet: Hvor kommer vi fra? Ville vi overhovedet eksistere uden dem før os? Og hvad ville vi være, hvis vores forfædre ikke havde bekymret sig, kæmpet og håbet på mere end bare sig selv, men også på os? Hvem gjorde mest for Tyskland: Nutidens skabere eller de mange, der arbejdede før os?

Spørgsmål: Er Tyskland alt dette? I fortid og nutid?

Svar på spørgsmålet: Bærer vi ikke frøene til ny tilblivelse i os? Opfylder nyt liv ikke sig selv gennem os? Er vi ikke fædre, forældre til en kommende generation?

Tilhører vores kærlighed og loyalitet ikke den, vores omsorg og vores pligt? Hvem ville ønske noget dårligt for sine børn?

Mange ting vil blive nydannet, nyetableret og nyskabt i Tyskland. Tilhører fremtidens værker ikke også Tyskland?

Som leder skal du spørge dine følgere på denne måde! Når han besvarer disse spørgsmål, vil han føle sin kærlighed vokse til dem, der kommer efter ham. Denne kærlighed vil vise ham hans pligt over for dem, der ikke engang er født endnu. Og det vil blive lettere for ham at erkende, hvad han skylder dem, der nu lever, bor og lider ved hans side. Det vil være af afgørende betydning for hans liv at gøre sig klart, at hans børn og deres børn en dag vil være det, han nu er, at de en dag vil høste det, han nu sår, ligesom vi nu betaler prisen for det, der blev forsømt før os, og hvordan vi kan nyde godt af det, vores fædre og bedstefædre skabte.

Tyskland er summen af det, der var tysk, og det, der bliver tysk. Vi står lige midt i det. Vi lever kun vores liv, hvis vi føler ærbødighed og taknemmelighed over for de mennesker, der gik i graven før os, og over for de værker, de efterlod i vores værdige hænder, og hvis vi er bevidste om det store ansvar, vi bærer over for kommende tyske mennesker og ting.

Hvem af os ønsker at blive forbandet af vores efterkommere?

Tyskland og den tyske nation er som en mægtig storm, der kommer fra urtiden og fortsætter ind i evigheden.

Nationen er en ubrudt kolonne, som marcherer derhen og derefter krydser broen, der forbinder fortid og fremtid. Selv om det kun er dem, der står og går på denne bro, der er synlige, selv om det kun er dem, der tænker, føler, stræber og skaber, så er nutidens tyskere ikke alene nationen. Til den hører også dem, der er forsvundet i den store afstand på den anden side, og dem, der kommer fra det fjerne, og som en dag vil træde op på nutidens bro.

Denne flods forløb og styrke, denne marchkolonne, afhænger af to store faktorer: af blod og jord. Den ene eller den anden kan tørre ud, hvis den ene er mere frugtbar end den anden. De er afhængige af lederskab og efterfølgelse, fordi energien mellem dem alene kan overvinde faren for, at jorden ikke er lige så frugtbar som blodet, eller at blodet ikke forbliver rent, at det tørrer ud, og at fremmed blod bliver herre over jorden. Kun korrekt lederskab giver floden et fast flodleje og dermed den uovervindelige styrke til at sikre sit livsrum, den styrke, som ellers med dødelig sikkerhed ville svinde meningsløst ind i tusind små bække.

NSDAP/AO er den største leverandør af nationalsocialistisk propagandamateriale i verden. Den udgiver hundredvis af bøger og tidsskrifter på snesevis af sprog. Den er også vært for hundredvis af websteder.

Tilmeldingsformular

( ) Abonnement på dette tidsskrift for de næste tolv numre. 30,00 Euro eller US\$30.00. [Angiv venligst hvilken sprogudgave du ønsker!]

( ) Donation - DIN støtte gør vores arbejde muligt!

Name _____

Street _____

By _____ Postnummer _____

Land _____

(Valgfrit) E-mail-adresse / telefon _____

Checken skal være udstedt til: NSDAP/AO

Send til: NSDAP/AO - PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA (eller udelad "NSDAP/AO".)